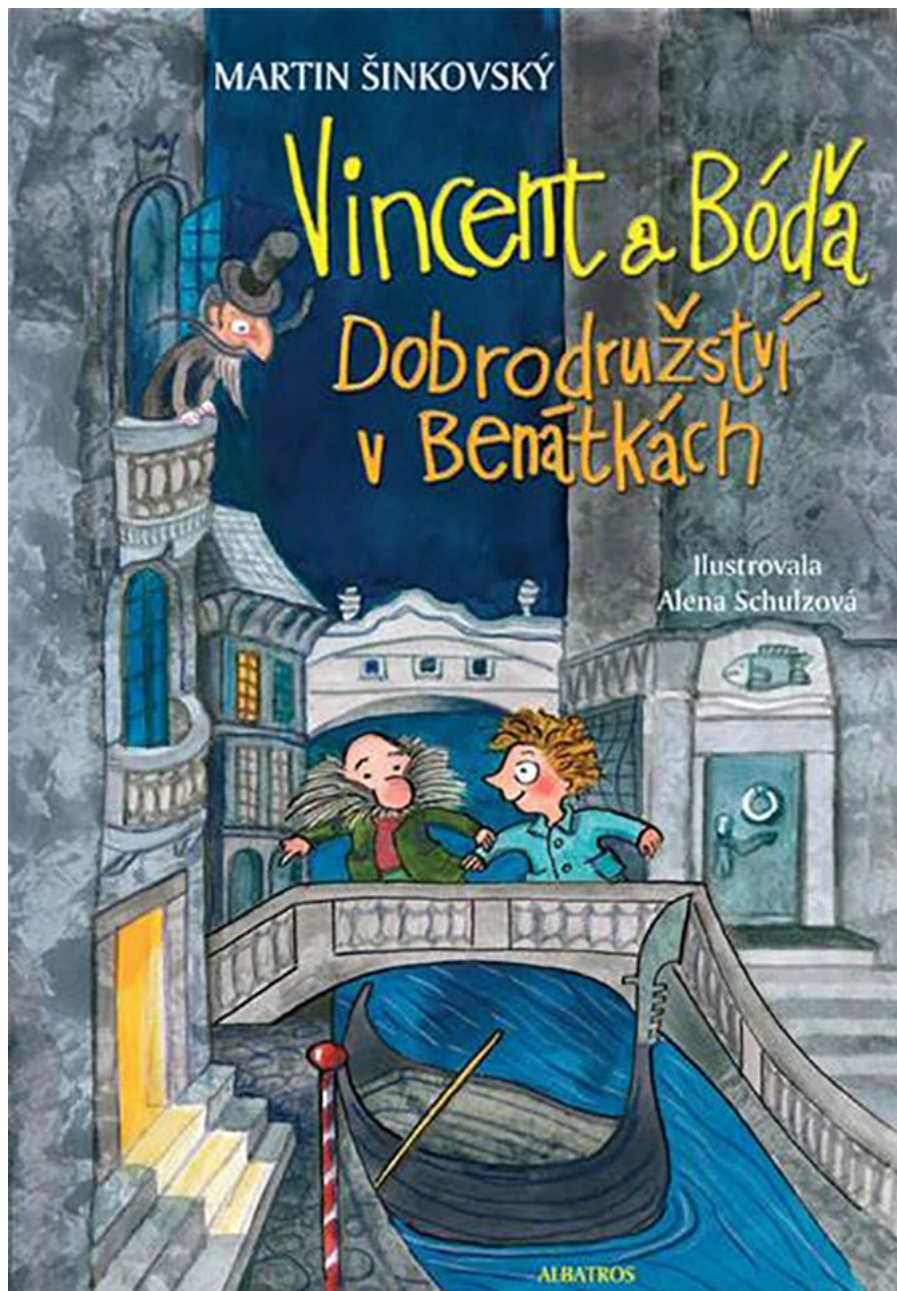

MARTIN ŠINKOVSKÝ

Vincenc a Boda

Dobrodružství v Benátkách

Ilustrovala
Alena Schulzová

Vincent a Bóďa

Dobrodružství v Benátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Šinkovský
Vincent a Bóďa – Dobrodružství v Benátkách – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Vincent a Bóďa
Dobrodružství v Benátkách

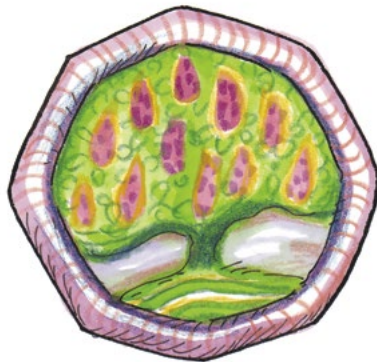
MARTIN ŠINKOVSKÝ

Ilustrovala Alena Schulzová

Vincenc a Boda
Dobrodružství
v Benátkách

ALBATROS

Manželce Denise a dcerám Lotě a Zoje,
bez kterých bych nenapsal ani čárku.

© Martin Šinkovský, 2016
Illustrations © Alena Schulzová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04297-8
ISBN e-knihy 978-80-00-04330-2

KAPITOLA PRVNÍ

Letní ráno

„Tuktuktuktuk.“ Malý Bóďa se na posteli zavr-
těl. „Tuktuktuktuktuk.“ Ten příjemný, měkký zvuk
důvěrně poznával. Oznamoval mu, že je ráno. Bóďa
otevřel jedno oko a z bezprostřední blízkosti viděl
Ferdův čenich položený u jeho polštáře. Jezevčík krčil
čumák a vyfukoval vzduch vlhkými nozdrami.

„Tuktuk.“

„Ještě chvíli, Ferdo,“ zívá Bóďa a přitáhl si k sobě
medvěda Evžena, který mu byl nerozlučným společní-
kem ve spánku.

Začala pravidelná ranní hra. Ferda vzal do své tla-
my Evženovu trčící končetinu a jemně (aby mu snad
neublížil), ale přitom silně medvěda vytáhl z postele.
Něžně až omluvně jej položil na podlahu a rychlým
skokem zaujal jeho místo. Bóďa Ferdu pevně objal

a jezevčík za chvíli tvrdě usnul. Spánek mu však vydržel sotva pět minut, protože sluníčko, které do pokoje svítilo střešním oknem, posunulo své paprsky přímo na jeho zavřené oči. Ferda si odfrkl a začal olizovat Bód'ovi obličej. Chlapec věděl, že spánek je definitivně u konce a začal se protahovat. Ferda radostně vyskočil z postele a začal hopkat. Jeho tlapky vesele cinkaly po prkenné podlaze. Než si Bód'a nazul papuče, byl už pes dole v kuchyni a štěkotem chlapci oznamoval, že snídaně je na stole.

Bód'a rozespale sešel po schodech z půdy, kde mu děda s babičkou udělali pokoj, aby u nich mohl celý srpen trávit prázdniny. Vesele pozdravil babičku, která stála v kuchyni a dávala na stůl máslo, šunku a sýr.

V ošatce už byl připravený nakrájený chleba a u talířku stál hrnek s kouřícím čajem.

„Dobré ráno, Bód’o. Jak ses vyspal?“

„Jako dudek, babi,“ zasmál se vnuk a sedl si ke stolu.

„Moment, moment, mladíku. Nejdřív se běž umýt a obléct. V pyžamu se nesnídá,“ řekla naoko přísně babička a popostrčila Bód’u směrem ke koupelně.

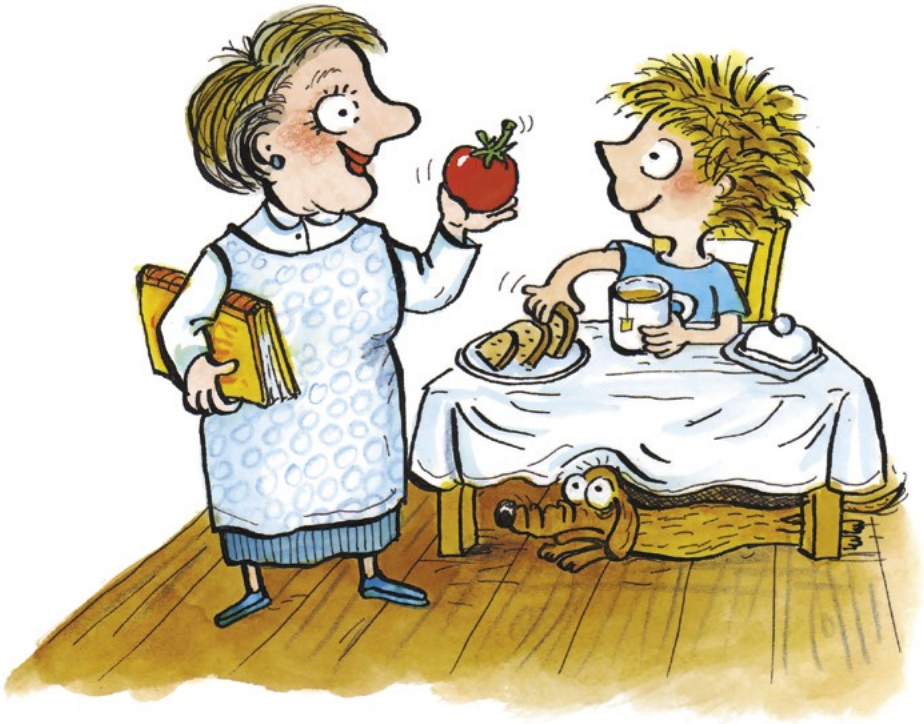
Babička chvíli poslouchala, jak Bód’a běhá po domě. Vzala při tom kuchařku a listovala v ní. Hledala, co dobrého uvaří svému muži a vnukovi. Za chvíli se šestiletý kluk, který půjde v září poprvé do školy, přivalil jako velká voda a v patách měl poskakujícího a štěkajícího Ferdu.

„Kde je vlastně děda?“ zeptal se, když si sedl ke stolu a usrkl si čaje.

„Šel se starým Pláteníkem na vinohrad. Můžeš si vzít kolo a jet se podívat za nimi. Nejdřív mi ale skočíš do krámu nakoupit,“ řekla babička a hlasitě zabouchla kuchařku s tím, že v ní není nic zajímavého a uvaří rajskou.

„Klíďo, babi. Vezmu ven Ferdu,“ odvětil s plnou pusou Bód’a.

Chvíli po snídani už si Bód’a vykračoval letním rámem, v kapse měl lístek se seznamem pro paní prodava-

vačku a peníze a v ruce držel velkou nákupní tašku. Kolem něj pobíhal Ferda, který se zastavil u každého patníku, pečlivě ho očuchal, pak zvedl zadní nohu a označil si jej jako svůj majetek. Na trávníku před kostelem pak jezevčík nejspíš zavěštil nějakou myš a přiskočil k nenápadné díře v zemi. Nejdříve do ní vrazil svůj čenich, až ho měl celý od hlíny, a začal zběsile frkat a štěkat. Jeho přední packy se proměnily ve výkonná rypadla a z malé díry se brzy stala jáma vhodná k zasazení stromu. „Ferdo, Ferdo, nech toho! Fuj je to! K noze!“ snažil se Bóďa psa uklidnit, ale ten ho

neslyšel a divoce hrabal dál. Po chvíli nechal hrabání a znovu strčil čenich hluboko do díry. Pochopil, že je díra prázdná a nechal toho. Přiběhl zpátky ke svému pánovi a po cestě frkal hlínu všude kolem sebe.

„Ahoj, Bód’o.“

Hoch otočil hlavu směrem, odkud přišel pozdrav.

„Jé, ahoj, Lotko.“

K Bód’ovi mířila stejně stará holčička ve žlutých šatech. Jelikož v ruce držela nákupní tašku, bylo jasné, kam má namířeno.

„Taky tě poslali na nákup?“

„No jo, babička bude vařit rajskou.“

„Mamka zase borůvkový knedlíky,“ odpověděla Lotka.

Na jejich výrazech bylo patrné, že by si nabídku s chutí vyměnili.

V místní samoobsluze bylo celkem prázdné. Nudící se mladá prodavačka si za pokladnou pilovala nehty na levé ruce a v puse převalovala žvýkačku.

„Co budeš dělat, až nakoupíš? V sadu nám dozrály žňovky, nechceš přijít ochutnat?“ ptala se Lotka Bódi, když vstupovali do obchodu.

„Klíd’o můžu. Měl jsem jít sice za dědou do vinnohradu, ale to můžu po obědě,“ odvětil Bód’a, aniž by přesně tušil, co jsou to žňovky.

Po chvíli hledání našel Bóďa mezi regály druhou prodavačku, která zrovna rovnala krabičky s porcovaným čajem. Bóďa byl rád, že tu je. Byla starší než ta u pokladny a už mu několikrát pomáhala. Navíc se s babičkou dobře znala. „Tak ukaž, co tady máš,“ přivítala hoča s úsměvem prodavačka a vzala si nabízený papírek se seznamem.

Jen co si přečetla první položku, rázným krokem vyrazila po prodejně. Bóďa s Lotkou jí byli v patách a chvílemi museli i popobíhat.

„Máslo, rajský protlak... ty vem radši dva, hřebíček... Koukám, že bude rajská omáčka. Já ji zahušťuju strouhaným perníkem. Nevíš, jestli má babička perník na strouhání? Dneska dovezli, tak já ti ho tam radši přidám. Tymián? Babička dává do rajské tymián? To musím vyzkoušet,“ mudrovala prodavačka, zatímco Bóďovi podávala jednotlivé věci.

„A co máš ty?“ obrátila se na Lotku, když byla s Bóďovým seznamem hotová.

„Já si to pamatuju. Jen kvasnice, cukr a máslo. Máma bude dělat kynuté borůvkové knedlíky,“ odpověděla Lotka.

„Jó, holka, já nevím, jestli máme ty kvasnice. Musím se podívat dozadu. Počkej tady,“ poškrábala se prodavačka ve své trvalé a zmizela ve skladu.

„Hodím nákup babičce a zazvoním u vás, jo?“ navázal Bóďa na předchozí rozhovor, „abysme si dali ty žňovky,“ dodal.

„Máš štěstí, byla tam ještě jedna krabice,“ volala na ně vracející se prodavačka.

Vzala jednu kostku zabalenou do stříbrné fólie a dala ji Lotce do košíku. Pak ještě vzali čtvrtku másla a pytlík cukru moučka a měli nakoupeno, co potřebovali. Znuděná pokladní na chvíli odsunula svůj zájem o žvýkáci gumu stranou, namarkovala dětem jejich nákup, vzala si od nich připravené peníze a vrátila jim nazpátek. Pak si zase ležérně sedla a z úst začala popotahovat růžovou hmotu, která kolem ní šířila uměle nasládlou vůni.

Bóďa se před obchodem rozloučil s Lotkou a upaloval s nákupem k babičce. „Pojď, Ferdo,“ houkl na psa, který předtím poslušně čekal přivázaný ke stojanu na kola u vchodu do samoobsluhy.

KAPITOLA DRUHÁ

Na žňovkách

Po chvíli přistál babičce nákup na kuchyňské lince.

„Babi, můžu jít s Lotkou do jejich sadu? Prý jim dozrály žňovky,“ vychrlil ze sebe Bóďa.

„Pojedeš na kole, nebo vezmeš s sebou Ferdu?“

Bóďa chvíli přemýšlel, ale protože se jezevčík zasekl na dvorku se sousedovic kocourem, rozhodl se pro rychlejší bicykl.

Za chvíli už tahal kolo z kůlny a nasazoval si tmavě modrou přilbu. „Nezapomeň na oběd a pozdravuj pana Slezáka,“ houkla za ním babička, když vyjížděl z vrátek. Na konci ulice, kde měli babička s dědou dům, zahnul Bóďa doprava a už fičel z kopce po nové asfaltové silnici. Dojel až k dolnímu konci vesnice a za hospodou zahnul doleva. Párkrát šlápnul do pedálů a už brzdil u domu, kde bydlela Lotka s rodiči.

„Před chvílí odešla i s tátou. Máš vyrazit za nimi,“ odpověděla mu paní Slezáková poté, co Bód'a zazvonil na zvonek u branky a čekal, kdo mu otevře. Poděkoval, rozloučil se a vyrazil známým směrem. Přejel starý most se šesti historickými sochami. Ty byly chloubou vesnice a vytvořil je prý nějaký slavný barokní sochař. Jeho jméno si ale Bód'a nedokázal zapamatovat, i když kolem jezdil na kole skoro denně celý srpen. Za mostem uhnul na úzkou stezku, která vedla podél pole, až dojel pod Křížový vrch, na jehož vrchol vedlo kryté schodiště. Kovová mříž byla otevřená a Bód'a viděl na

druhém konci schodiště siluety postav, jdoucí nahoru. Sesedl z kola, ale jeho další cesta nevedla po schodech. Místo toho se vydal na nenápadnou stezku, která se mírně zvedala napravo od začátku schodiště. Končila u dřevěných vrat, která stačilo šikovně odháčkovat zevnitř. Bóďa věděl, jak na to, takže za chvíli už byl i s kolem v rozlehlém sadu rodiny Slezákových.

Z uměle vytvořené jeskyně, kam Slezákovi schovávali nářadí, zrovna vyšel Lotčín táta s konvicí plnou vody. „Ááá, nazdar, Bóďo. Lotku najdeš nahoře. Ochutnává rybíz. Kolo si dej třeba sem,“ mávl pan Slezák. Bóďa také zahalekal pozdrav, dal kolo, kam pan Slezák ukazoval, a vyrazil po schodech nahoru. Růžové keře, pokrývající svah po pravé straně, krásně voněly. Když Bóďa vystoupal nahoru, podíval se doprava, kde pod košatým kaštanem (kterému pan Slezák bůhvíproč říkal „Maďar“) bylo pískoviště. Zahradní lopatky a hrábě se na něm válely zcela opuštěné. Bóďa pokračoval směrem, kde tušil rybíz. „Že by žňovky byly rybíz?“ říkal si po cestě, když hledal keře s barevnými kuličkami. Vyšel ještě pár schodů a ocitl se nad jeskyní. Tam měli Slezákovi keře s černými rybízem. Lotku tam ale nenašel. Zamířil tedy kolem ořešáku, pod nímž rostl asparágus, ještě

o kousek výš, a tam u keřů s červeným rybízem našel Lotku, jak v podřepu češe rybíz přímo do pusy.

„Proč se rybízu říká žňovky?“ pomyslel si Bóďa.

„Ahoj, pojd' ochutnat, je skvělý,“ mávla na něj Lotka. Několik následujících minut se děti usilovně věnovaly česání rybízových keřů. Do jejich úst mířil červený i bílý rybíz a jejich pozornosti neuniklo ani několik angreštových keřů, co rostly hned vedle.

„Vy z něj neděláte marmeládu?“ podivil se Bóďa, když si vzpomněl na vynikající babiččinu rybízovou dobrotu.

„Děláme. Však už máme natrháno. Tohle jsou jen zbytky. A pozor na trny,“ řekla Lotka.

Zrovna v tu chvíli Bóďa sykl a strčil si prst do pusy, protože si zahákl jeden angreštový trn přímo do ukazováčku. Za chvíli už byly všechny keře v dosahu poctivě vyluxované.

„Půjdeme se podívat na ty žňovky?“ otočila se na Bóďu Lotka.

Bóďa se zarazil. Celou dobu si myslel, že žňovky jsou rybízové kuličky nebo i angrešt. Nahlas však odvětil: „Však kvůli tomu jsem tady, ne?“

„To jsem teda zvědavý, co to bude,“ dodal v duchu.

Cvrčci rozjížděli svůj vrzavý koncert na plné otáčky, srpnové sluníčko už pěkně pálilo a vysoká tráva, která žloutla z nedostatku vody, krásně voněla létem. Děti nemusely jít od rybízových a angreštových keřů daleko. Po úzké stezce ve svahu se dostaly až nad dřevěnou boudu a tam stálo sedm jabloňových stromů. O jeden z nich byl opřený žebřík. „Natrháš si i domů, maminka to říkala,“ ukázala Lotka na košík, který se schovával v trávě u paty žebříku. Bóďa si odfrkl: „Jasně, jabka! Že mě to hned nenapadlo.“ Nahlas ale neřekl nic, rozběhl se ke stromům, popadl košík a začal šplhat na strom. „Kdo tam bude první!“

Lotka svou ztrátu už nedohнала a k Bóďovi vyšplhala na strom o pár vteřin později. Okamžitě si utrhla nejbližší jablko a zakousla se do něj. Bóďa taky soustředěně chroupal svůj úlovek a koukal se k vesnici. Výhled stál skutečně za to. V dolíku viděl vesničku, z jejíhož středu čněla věž kostela. Vesnici obklopo-

ly vlnité kopce pravidelně pruhované vinicemi. Čas od času se v nepravidelném rytmu ozývaly duté rány. Děti věděly, že jde o děla, která plaší špačky. Sluníčko se dostalo i přes jabloňové listy a opíralo své paprsky do dětských tváří. Když dosvačili, uspořádal Bóďa ještě soutěž v hodu ohryzkem do dálky a tentokrát nechal Lotku vyhrát. Pustili se do trhání jablíček do košíku a práce jim šla pěkně od ruky. Za chvíli už měli košík plný a za odměnu si dopřáli další světle zelenou, pěkně kulatou žňovku. Křoupání a mlaskání přerušil až pan Slezák, který dorazil pod strom.

„Děcka, napadlo mě, že bysme tady zůstali i přes oběd a k jídlu si na ohni opekli špekáčky. Pár jich máme v boudě. Co říkáte?“

Dostalo se mu nadšené odpovědi z koruny stromu.

„Tak já zavolám naší mámě a tvoji babičce. Zatím můžete nanosit dřevo k ohništi,“ řekl pan Slezák a z kapsy vylovil mobilní telefon.

KAPITOLA TŘETÍ

Špekáčky na ohni

Obě děti se rozběhly k boudě. Vzaly to druhou stranou kolem kompostu a místa, kde rostly dýně a cukety. V běhu se jim z košíku vykutálelo několik jablek, takže se vždycky prudce zastavily a jablka sesbíraly. Vůbec jim nevadilo, že kdyby šly normálně, došly by k cíli rychleji. Oba měli radost, že nemusí domů na oběd a můžou zůstat venku. Bouda stála na kraji velkého trávníku pod vysokým modřínem a kousek od plotu, kterým celý sad na jedné straně končil. Plot tam byl hlavně z bezpečnostních důvodů, aby nikdo nespádl ze skály, na které tato část sadu stála. Kovovými očky plotu se proplétaly popínavé rostliny, takže ven nebylo vidět. U plotu také rostly jiřiny, které krásně kvetly všemožnými barvami a opojně voněly. „Já je zapoměla zalít,“ plácla se Lotka do čela, vzala Bóďovi ko-

šík z rukou, zmizela v boudě a za chvíli se vrátila bez košíku, ale zato s konví v ruce. Zamířila k rohu boudy, kde odtoková rýna ze střechy končila nad velkým sudem. Ten byl plný dešťové vody. „Počkej, pomůžu ti,“ přiběhl k ní Bód'a. Ponořili konev do průzračné vody. Museli pořádně zatlačit, aby překonali vodní hladinu. Najednou konev začala prudce plnit voda, takže zase měli co dělat, aby ji neutopili. Společnými silami konev plnou vody vytáhli a klopýtali k záhonům. Když ji nahnuli nad záhon, na rostliny se se šuměním spustil divoký déšť. Jiřin bylo hodně a děti musely k sudu s vodou ještě dvakrát.

Když měli hotovo a Lotka konvici uklidila zpátky do boudy, přišel tatínek s dobrou zprávou. „Je to dobrý, děcka, mám svolení pro oba. Jdeme dělat oheň. Lotko, ty víš, kde máme roští a dřevo. Vemte s Bód'ou plný náruče, ať nám to dobře hoří.“ Děti se rozběhly k nízké kůlně, kde Slezákovi skladovali dříví na otop. Ohniště bylo v trávě několik metrů od boudy, hned vedle cesty vysypané červenou cihlovou drtí. Když děti donesly náruče dříví a roští, seděl u kameny ohraničeného ohniště na lavičce pan Slezák a zálesáckým nožem dělal špičky na klaccích, které se chystali použít na opékání špekáčků. „Pomůžeš mi s ohněm, Bód'o?

pan Slezák

Lotka zatím může skočit do ledničky pro úlovek, co jsem připravil k obědu,“ zasmál se pan Slezák. Zatímco Lotka šla pro špekáčky, chleba a hořčici do boudy, pan Slezák společně s Bód'ou poklekli k ohništi, kde už na ně čekalo nalámané roští (pod ním pro jistotu i zmuchlané staré noviny) a taky pár polínek.

„Můžu?“ otočil se Bód'a na pana Slezáka.

Ten mu s úsměvem podal škatulku se zápalkami:

„Nejdřív zapal noviny. Schválně jestli to zvládneš na tři sirky.“

Bóďa zaštěrchal krabičkou, pak ji otevřel a vytáhl první dřívko s tmavým koncem. Když hlavička sjela po drsném škrtátku, prsklo to, zasyčelo a objevil se plamen. V srpnovém poledním slunci nebyl skoro vidět. Bóďa opatrně hořící zápalku přiblížil ke zmačkaným novinám. Ty okamžitě chytly a od nich vzplálo i roští.

„Hurá, na první sirku!“

„Ještě počkej, musí chytnout velký dřevo. Teď musíme opatrně foukat,“ upozornil ho pan Slezák.

Oba se tedy sklonili k malému plápolajcímu ohni a začali do něj jemně foukat. Některé plameny sice zhasly, ale pan Slezák prohlásil, že to nevadí, že za chvíli zase chytanou. A měl pravdu, stačilo pár fuků a chytla i větší polínka. Teď už bylo jasné, že oheň nezhasne. „Jsi pašák, Bóďo, na první sirku se to podaří málokomu,“ poplácal pan Slezák hocha po zádech. Bóďa se dmul pýchou a hned, jak přišla Lotka, vysvětlil jí, co všechno zvládl.

Špekáčky pečené na ohni chutnaly báječně. Bóďa marně vzpomínal, kdy jedl něco lepšího. Nejvíc mu chutnaly ty hodně opečené rožky, co se nad ohněm na okrajích buřtů vytvořily. Pan Slezák všechny špekáčky zručně nakrojil a mistrně je i nabodl na klacíky. Děti poté trochu bojovaly s tím, jak horké buřty stáhnout

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.